

[Forsvarsministeren.]

Jeg skal derefter fremsætte nogle bemærkninger om den foreslåede *personel-ordning*:

Spørgsmålet om personelforholdene har spillet en meget fremtrædende rolle i de overvejelser, som har fundet sted indenfor forsvarskommissionen med henblik på den fremtidige ordning af forsvarets forhold. Det har været et almindeligt princip, at hærens faste personel skulle rekruterer efter så demokratiske retningslinier som muligt, idet enhver ung mand, der møder ved forsvaret, uden hensyn til sine økonomiske forhold og tidligere uddannelse, skulle have adgang til og rimelig mulighed for under sin tjeneste ved forsvaret at kvalificere sig til efterhånden at opnå de højeste stillinger indenfor dette. Denne adgang til befalingsmandsuddannelse skulle udelukkende være afhængig af mandens personlige evner og karakteregenskaber.

Som et led i disse bestræbelser for at demokratisere befalingsmandsuddannelsen har man indenfor forsvarskommissionen i første instans arbejdet med tanken om et enhedsbefalingsmandskorps, d. v. s. et system, hvor alle forsvarets faste befalingsmænd er samlet i een gruppe, og hvor advancement fra lavere til højere grader udelukkende finder sted ad een bestemt linie; med andre ord, at alle, der vil opnå stillinger af højere grad, må have tjent i samtlige lavere grader i rækkefølge.

Enhedsbefalingsmandsordningen indebærer bl. a., at samtlige befalingsmænd må gennemgå den samme uddannelse fra grunden, uanset hvilken anvendelse man senere vil gøre af dem. Det er imidlertid således — og man har ikke kunnet finde nogen mulighed for at ordne det anderledes —, at man nødvendigvis må råde over befalingsmænd af 2 hovedkategorier, nemlig for det første den kategori, som skal anvendes i stillinger, hvor føringsmæssige eller videnskabeligt prægede kvalifikationer er påkrævet, og for det andet den kategori, hvis tjenesteområde omfatter i det væsentlige et instruktionsmæssigt, håndværksmæssigt eller teknisk speciale. Derfor ville det ikke være rationelt at give alle faste befalingsmænd den samme uddannelse, idet man herved nødvendigvis ville komme til at oplære et stort antal befalingsmænd på områder, hvor de aldrig nogensinde ville få praktisk brug for den pågældende uddannelse, og dette er en af hovedgrundene til, at man har måttet forlade tanken om et enhedsbefalingsmandskorps.

Det foreliggende lovforslag, som man har opnået enighed om blandt et flertal af forsvarskommissionens medlemmer, bygger bl. a. på følgende hovedprincipper:

1. Bestemmelserne vedrørende personelforhold skal gøres så ensartede som muligt for samtlige værn og korps m. fl.

2. Der bør i princippet være 2 kategorier af fast ansatte befalingsmænd, for det første personel i lederstillinger og for det andet personel i stillinger som instruktører for mandskabet og som teknikere.

3. Samtlige befalingsmænd indenfor de respektive værn, der skal have mulighed for ansættelse i fast stilling ved forsvaret, bør principielt gennemgå samme indledende befalingsmandsuddannelse.

4. Der bør være lige adgang for enhver, der er egnet dertil, til at opnå officersstillinger med mulighed for advancement til de højeste stillinger.

5. Der bør ved statens foranstaltning gives egnede officersemner den almene uddannelse, som de eventuelt måtte mangle, med henblik på indtræden på officersskolen.

6. De befalingsmænd, der anvendes i stillinger som instruktører for mandskabet, bør have en rimelig placering i forhold til officerspersonellet.

7. Befalingsmænd med lang tids god tjeneste bag sig bør have adgang til uden den normale officersuddannelse at indtræde i særlige officersstillinger.

8. Det bør tilstræbes at skabe en sådan ordning for reserveofficerer, at der på den ene side gives dem en god uddannelse med henblik på bestridelsen af deres tjenestestillinger og på den anden side gives dem så lempelige og så frie vilkår som muligt, forsåvidt angår deres tjenesteplichter i fredstid.

9. Der bør ved samtlige værn foruden det værnepligtige mandskab findes kontraktansatte menige — altså mather —, som iøvrigt bør have adgang til befalingsmandsuddannelse på lige fod med de værnepligtige menige.

10. Der bør gives forsvarets personel sådanne lønningsmæssige betingelser, at en rigelig og velkvalificeret tilgang til befalingsmandskorpset derved stimuleres.

11. Afskedigelsesalderen for befalingsmænd bør principielt ligge så nær som muligt ved den alder, ved hvilken civile tjenestemænd afskediges, men hensynet til de pågældendes militære anvendelighed må i denne henseende tillægges afgørende vægt.

12. Det bør i størst muligt omfang tilstræbes at anvende ældre — efter omstændig-